Székely Szabolcs

32.

Nemsokára lesz tizenhárom éves,
november van és február van,
a kétségbeesett évszak vége, most
kezdődik csak el, készülődik a felázott
avar és a szürkülő latyak, az évszaknál
melegebb kabát, kigombolva, szemből
a hideg szél, és az átforrósodó hátitáska,
az edzőfelszerelés, az ellenséges
hangszer a kézben, készülődik az átöltözés,
a csontozat, az izmok és a szőr, egymáshoz
mérve a testek, és legvégül a hangok,
amelyek egyszer már készen álltak,
odakint mégis kiszédülnek a sorból,
vigyázzállásból a néma sorkatonák.

53.

Üres tányér a sík. A szél
tükrösíti a földet.
Apály, dagály a tengered.
A vízre senki többet.
Én sem arról, hogy itt vagyok.
A fák a partra ülnek.
Lélegzetükre tornyosul,
és aztán visszasüllyed.
Én sem arról, hogy itt vagyok.
A vízre senki többet.
Apály, dagály. Az ember egy.
Fák ülnek ki a partra.
Üres tenyér a szél. Szemed
repedő tükrét tartja.

Székely Szabolcs 1983, Budapest. Költő. Az ELTE bölcsészkarán végzett. 2001 óta közöl verseket, emellett dráma- és versfordításai jelentek meg portugálból. 2008-ban egy lisszaboni hostel recepcióján dolgozott. Két gyermek apja. *Kilenc másodperc reggelente* című kötete 2005-ben jelent meg.